

[Brusvang]

hvad vi anerkender, så står vi i dag med et erhvervsliv, hvor man ikke rigtig tør tro på, om der foreløbig er nogen muligheder med hensyn til en indkomstpolitik. Man har lige-som tabt troen på det.

Der er en række arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål, jeg gerne vil tage frem. Der er hele usikkerheden omkring, hvad arbejdslø-hedsstatistikken viser, og det dermed sam-menhørende paradoksproblem, hvor vi gang på gang har fået tilsagn om nogle initiativer fra regeringens side, men hvor de ikke rigtig er kommet. Og så er der urimelighederne på dagpengeområdet. Jeg tilhører ikke et parti, som generelt laver en hetz imod dagpengene. Det er en fortræffelig ordning, at vi har disse dagpenge, men det ændrer ikke, at der i hvert fald på tre områder er noget, der er galt.

Det gælder den automatiske regulering af dagpengene, som fører til, at folk, der er på fulde dagpenge, undertiden ikke kan have interesse i at tage et arbejde, som kun giver den påkrævede minimumsløn. Dernæst er der spørgsmålet om de supplerende dagpen-ge, som også medfører en række urimelighe-der, hvor man efter et mindre antal timer med en meget, meget høj løn alligevel kan hæve supplerende dagpenge. Endelig finder vi, at udformningen af dagpengesystemet ikke indebærer den rigtige tilskyndelse til at komme i gang igen.

Vi arbejder i CD med nogle forslag her, som vil komme en af de første dage. Ideen i vore forslag er, at måske skal man i de første 3 måneder – eller 4 måneder, det kan vi drøfte – give endnu mere end det, man er i stand til i øjeblikket, men så må der i løbet af en relativt kort tid være en aftrapning.

Under omkostningspolitikken hører også rentepolitikken. Jeg ved godt, at regeringen kun delvis er ansvarlig her, men delvis er regeringen altså ansvarlig. Når ministeren i sin redegørelse siger, at renten kun er et ret ubetydeligt element i virksomhedernes om-kostninger, vil jeg godt lige spørge ministe-ren, om det trods alt ikke er sådan, at man her må se på, om det er en igangværende produktion eller det er en produktion, man agter at sætte i gang. Jeg kunne da forestille mig, at det var en ret stor belastning ved en ny produktions igangsættelse.

Erhvervsbeskatningen er også et eksempel på, at klimaet ikke er, hvad det burde være i

erhvervsmæssig henseende. Jeg skal bare her antyde en lang række eksempler, hvor det står dårligt til. Der er den høje aktieselskabs-skat, som i øvrigt netop er blevet forhøjet. Der er ekstraskatten på landbruget. Der er bortfald af investeringsfradragene. Der er dobbeltbeskatningen på aktieudbytte, særlig indkomstskat på aktier, det uheldige samspil – som vi drøftede i forbindelse med den af regeringen gennemførte forhøjelse af formue-skatten – mellem indkomstskat og formue-skat. Det er en lang række eksempler på, at der altså ikke på det erhvervsbeskatnings-mæssige område er det rigtige klima.

Jeg er også nødt til lige at nævne miljøov-givningen, hvor der er to spørgsmål, der mel-der sig. Det første er spørgsmålet om ar-bejdsmiljøloven. Man har indtrykket af, at her er lavet en lov af folk, der ved alt om, hvordan forholdene er på en fabrik, men som ikke desto mindre lader loven få gyldig-hed også for al mulig anden virksomhed, hvorved vi oplever nogle helt ejendommelige og helt utilsigtede virkninger af den pågæl-dende lov. Det skaber usikkerhed. Det andet er spørgsmålet om miljøet i øvrigt. Jeg tæn-ker her på miljøstyrelsens planer om afgifter på vand og affald, forurening osv. baseret på omkostningsprincippet. Jeg tør ikke sige, at der slet ikke bør laves afgifter på det pågæl-dende område, men strikte at gennemføre en politik, hvorefter man skulle indføre afgifter, der helt svarer til omkostningerne ved fjer-nelsen, er jeg ikke sikker på er rigtigt. Det kan meget nemt føre til en konkurrencefor-vidende tilstand i forhold til udlandet. Her er altså igen et usikkerhedsmoment.

På energiområdet er der også usikkerhed. Der er usikkerhed med hensyn til den fremti-dige energiforsyning. All right, olien kan re-geringen ikke gøre for, men kernekraften får vi ikke nogen klar afgørelse på, og så spøger det altså med nye afgifter på energiområdet. Også for dette afsnits vedkommende kan problemet sammenfattende siges at være en række usikkerhedsmomenter, som ikke lige-frem fremmer igangsættelse af ny industri.

Uddannelsespolitikken vil jeg også nævne. Jeg tror nemlig, at i et godt erhvervsklima spiller der i høj grad en række psykologiske faktorer ind, og det er, ligesom om indstillin-gen her i samfundet ikke er rigtig positiv over for erhvervslivet. Det er denne snak om, at man skal have et meningsfyldt arbejde,